

Fridrichova láska

Fridrich byl prázdný, postrádal jiskru,
přes život spadla mu tmavá clona,
tu vzlédl od večerního tisku,
a tam na ulici stála ona.

Tam sedělo krásné děvče,
obšťastnilo ho svým úsměvem,
měl pocit, že čas se vleče,
když spočinul na ní pohledem.

Znal ji, jakpak by ne,
miloval ji věrně,
láska se však někdy mine,
ona to neměla stejně.

Tehdy měl ještě život rád,
bylo teplo, kvetly třešně,
a on opravdu milerád,
čekal by na ni věčně.

V tu chvíli odmítla ho jasně,
smutně upadl do osamocení,
díval se za ní teskně,
ach ne, jak strašné utrpení!

Nechce teď vzpomínat na ni,
prázdnotu raději než žal,
však to bylo její přání,
lásky se pro ni vzdal.